

XXX
Steenen

Solens behagelige Slands
Og
Dens bedrøvelige Sedgang,

Betragtet,

Da

Mores høyt-elskelige Lærere
Sr. Justitz-Raad og Assessor i høyeste Ret,
samt Canonicus og Rector i Bergens-
Skole

Jacob Steensen

Blev

Den 12 April 1749 med høy-anselig Solennitet geleddet til sit
Hvile-Sted i Bergens Dom-Kirke,

Til Ære opsat
af

Hans høyt-bedrøbede Discipler,

Johannes Laurentius Rüssel,

Dithlev Möller,

Jens Mariager.

Thomas Georg Munster.

B E R G E N,

Trykt hos Christoph Kochert, Kongel. Majests. privilegeret Bogtrykker.

4170

Saa man vil Himmelen med Synene betragte,
Og Solen, som'er sat paa Firmamentet agte,
Da fand man af dens Glands stor Glæde, Nytte see,
Som daglig lader sig for Menneskene see.

Saa snart den rinder op, den Field og Bierge pryder,
De af dens klare Skin sig prunkende frembyder;
Thi de, som sort' og graae tilforen farvet var,
De, naar den skinner frem, en gylden Klædning har,

Den pryder Mark og Eng, naar den paa Himlen træder;
Thi veed sit Skin og Glands den Bøgene beklæder,
Som før kun skaldet' var, men naar den skinner frem,
Med Græs med Lilier Løv, den da bepryder dem.

Den Dvæget glæder og, som før om Natte-Tiide
En nogen Varme Nød, men Kulden maatte lide,
De spæde Faar og Lam den giennem-varmer saa,
At de til deres Foer fornøvelig' land gaar.

I Skouen Fuglene sig ved dens Skin og glæder:
En holder Bass, en Alt, en anden da fremtræder,
Som svinger en Discant, en Tenorist og er,
Da alle ved dens Glands sig lystige beteer.

Ja Menneskene og af lutter Glæde springer,
Naar Solen med sin Glands og Straaler dem omringer,
De bliver varme da, som før forfrosne var,
De af dens klare Skin Fornøvelse og har.

Saa glædeligt det er, naar Solens Skin man nyder,
Saa stor en Traurighed dens Afsteed os og byder;
Thi naar den svinder hen, og Skyerne bli' sort,
Da dens Fornøvelse fra os og viger bort.

Naar den er flygtet bort, og Glandsen har bedækket,
Da synes alle Ting at være heel forstreckt,
Alting er sørge-suld og bøyer Hoved ned,
Ja synes ligesom af sig at være tied.

Alting får Sorgen op og Klæderne forandrer,
Ja Biergene bli' sort, sin Skikkelse forvandler,
Det Dvæg og spæde Faar til Sørge-Huusset gaar,
Og inden Luftelser af Sorrhig luure saaer.

Den heele Mark og Eng bli' svøbt i Sørge-Klæde,
Den heele Fugle-Flof begynder som at græde;
Thi de forstikker sig i deres Boliger,
Da Solens klare Glands nu ikke skinner meer.

Kand Solens Bortgang da saa stor Sorg forarsage,
Som ventes dog igien: hvor maa vi os da flage,
Som misted har vor Soel, en Soel som savnes maae,
En Soel, som ikke fand til os tilbage gaae.

Den Soel som Fjeld og Bierg med Straaler haver prydet,
Vi meen; hans Lærdoms Skin, som han paa os har ydet,
Ja hans Formaninger, som sparede er' en
Paa os til at fremgaae paa Dydens ægte Ben.

Skiont vi var Klippe-Haard, ja Fjeld og Bierge lige,
Saa kunde Solens Glands dog Biergene bestige,
Saa han den mørke Skye fra os har drevet bort;
Men ach! vor Soel gif ned, den skinnede kun kort.

Den heele Mark og Eng, vi meener: Skole-Jorden
Han har bestraalet, og den podet smukt i Orden,
Saa Græsset har begynt at spire lidet ud,
Da han har stræbet paa at lugge op Ukrud.

Men Solen daled ned for tilig for vor Have,
Da den bestraalet Jord begynte at paalave,
Sig til at stude frem, Løv, Lilier, Rosen-Knop,
Da har vor Glæde-Soel, at Skinne holdet op.

Den heele Faare-Flof sig maae nu høyt beklage,
Thi Solens Mistelse fand saadant forarslage,
Den heele Skole-Hjord sin Hyrde mistet har,
Som en Oprigtig, god, retmessig Hyrde var.

Vi er den Faare-Flof, som haver mist vor Hyrde,
Som daglig baaret har for os en møjsom Hyrde,
Som til Vand-Bette hen os stedse ledet har,
Dg til Græsgange ført, han vores Hyrde var.

Sin Lærdoms rige Sæd han saabde i vort Hierte;
Men ach! hvor maa det os som Faar og Lam ey smerte:
Da Hyrden borte er, vi bange være maae,
At Ulv i Hyrde-Dragt vok like Jord fand faae.

Vi gaae nu her og der adspredde uden Hyrde,
Hvo tager os nu an, hvo bære vil vor Hyrde
I den Oprigtighed, som han den baaret har?
Thi udaf Hyllerie han stedse Hader var.

Vi har da Marsag til af Hiertet os at flage,
For vores Hyrde, som er kommen ud af Dage/
Som med Sagtmodighed for Hjorden Omsorg har,
Dg med Taalmodighed den sammen samlet har.

Den heele Fugle-Flof, som før med spæde Tunger,
Da Solen skinnede, begyndte til at flunge,
Maa nu med Hif og Graad forandre deres Sang,
Da Solen standset blev, udi sin Lob og Gang.

Ach! Soel, ach! Hyrde, ach! vor Rector, ach! vor Faber,
Det er bedroveligt, at du os nu forlader,
Dit Skin vi misted hár din Leedning har vi en;
Dog maae vi træve hen paa denne Græde-Bey.

Din Lærdoms rige Mund vi hører ikke meere;
Thi du nu borte er, som pleyet os oplære,
Vi Faberløse er og du har efterladt
Dig mange mange Børn i Sorgens mørke Nat.

Du Soel, du, skinnet hár til manges Gavn og Nytte,
Du været haver her formange hielpe Støtte,
Du ved din egen Glands dig selv hár tæret bort,
Saa mange siige maa, dit Liv var alt for kort.

Du Soel, har skinnet klar skiont nogle vilde sætte
Paa dine Straaler og dit klare Skin en Blette,
Men du blev lige klar og skinnede som før,
Hvorfore vi din Død beklage, som vi bør.

Du Soel for Skolen var for Kirken og for Landet
Den heele Bergens Stad land ikke siige andet,
Den heele Lærde-Flof maa uden strømt tilstaae:
Alt Solen ved din Død og maatte undergaae.

Hav Tak da klare Soel, for hver en Lærdoms Straale,
Du os hár gydet ind, Tak for du vilde taale,
Den Møye og den Sveed med den Oprigtighed,
Som du har paa os lagt indtil du daled need.

Tak for hvert Lærdoms Ord, Tak for Formanings Tale,
Tak for eenhver Minut, vi siiger til dig alle,
Som du har levet her til alles vores Fryd,
Tak for du baned Bey til Lærdom og til Dyd.

Skiont du er daled ned, saa skal dit fiere Winde
I vores Hiertes sig, dog stedse lade finde,
Dit Rygte bliver ved, saa længe Bergen har,
Een Steen, et Bierg, et Field, din Soel den bliver klar.